

א) ומספי' דכ"י פ"ד, ב) וז"ל ונפשו לפני ד"ה הר"ה, ד) ז"ל הר"ה ופי' רש"א.

לעזי רש"י

קולטריא קנקן של חכמים (היהוה הוללות אח הקרקע).

מתני' שזכר את הפרה לחרוש וכו'. וכל כלי המחרישה לנעל הכקר ונערו הולכין עם כזהומו חיה אוחזו הדרכין לכיון פרה לתלמיה וזה הולך אחר המחרישה ומכבד הימד נקרקע שבו הנחל שקורים קולטריא בלע"ז והוא קנקן דמתני': חייב. שהריס קשים לחרוש שהעלעים שם: ודש כסבואה פטור.

אם התליקה: **גמ'** ויכא דלא שני. ואין לנעל הפרה לתנוע לו כלום ואילו שהיו בפועלו המנהיג והאוחז יחד שפירס היו אחוה מהן פושע בשבירת הקנקן: דנקיט פירש"א. מרדע הוא משלם שלא כיוון את הפרה יפה ועל ידי שעינות את השורה של מענה נשבר הקנקן: דנקיט מנא. קנקן: משלם. שהעמיק יותר מדאי מדאי כנאך: ויילכסא דנקיט מנא משלם. שאילו לא העמיק יותר מדאי לא היה נשבר בעינות השורה: ואי דמחוקא בגוגרדי. שהיה ידוע להם כהר שמשלה אגנים ויגומא וטרשין: פרוייסו משלמים. שהיה להם להוהר מחד וידבר מועט שעינות חף המנהיג הוא נשבר והוי דבר המוטל כספק: היה כה מוס אחר. אחר מן המומין הללו היה כה: וסנפו בין מומין אחרים. שלא היו כה: הרי זה מקח טעות. לפי שהכיר הלוקח כשאר מומין שאינן וכסבור הוא ככונן משקר אלא להשליך מעליו מרעומת הוא אומר הילך מקח טעות הוא לדעתה דהכי לא זנן: מוס זה ומוס אחר. שפירש לו שם אוחזו מוס לבדו ואמר לו מוס זה כה ועוד מומין אחרים: אין זה מקח טעות. דיכין דאוחזו המוס הזכיר לו לבדו כו היה לו לבדוק: וסנפסו. כדבר. כמו שפיסע עשאות דמענית (דף כה:). נכפית. נופלת מחולי: משועממת. משוגעת: היה כה מוס אחר. מאלו המומין והשאר אין כה: היו כה כל המומין הללו. ואינו מקפיד אלא על האחד ובה וטוענו כסבור הייתי שאתה כולל בה מה שאין בה ומה שיש בה ואילו ידעתי שזה כה לא הייתי לוקחה מאי: אפילו לא גרסינן והכי גרסי' הכי אמרינן משמיה דרבא היו כה כל המומין האלו אין זה מקח טעות: **מתני'** והביא עליה שטורין. שהם קלים חטין: חייב בקלקולה אם הוסיף ג' קבין. ולא אמרינן הואיל והשעורין קלים יש לו להוסיף עד כדי כובד לתך חטין שמשם החמור לתך חטין חצי כור: מפני שהנפח קשה לכהה כמשאוי. וכיון דנפח לתך שעורים כנפח לתך חטין קשה לה חוספת: והביא לתך שעורים. שלא הוסיף: פטור. אם ממה: **גמ'** קשה כמשאוי. כדפירשית חף על פי שאין משאין כבד כמשא החטין הרי נפחן כנפח חטין והנפח כמשאוי: ניפסח כהקלא. נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: ואם הוסיף שלשה קבין. דהוא שיעור מוספת לחמור לקלקל חייב: קשה למשאוי. אם השוה כובד השעורין לכובד החטין גנון שהוסיף קשה שלמה על התך הרי הרבה הנפח ורוב הנפח קשה למשאוי והוי נפח זה מוספת לקלקול החמור: **סיקלא כהקלא**. אינו חייב עד שישוה כובד השעורים לכובד החטין דליהוי נפח זה מוספת אבל נפח שזה ומשקל חסר לא אמרינן נפח השוה הרי הוא כמשקל וליחייב בתוספת של שלשה קבין דקשה למשאוי מן ולא קשה כמשאוי: מאי לאו שלשם קבין. כאביי: לא סאה. והכי קאמר להביא לתך חטין והביא לתך שעורין פטור ואע"פ ששינה שרי שיהא להקל ואם הוסיף עד כדי משקל החטין חייב משום תוספת הנפח: הכי קאמר וכו'. ומילי מילי קתני והאי וכמה יוסיף לאו אלהביא חטין והביא שעורין קאי: שש

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא פ.

היבא דר"א שני מאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אלא לא משלם אחד מן הפועלים שפסע בשבירת הקנקן ומיעבי נמי מאן משלם ו"ל דהיכא דשני לא משלם דמיירי שהמשכיר את הפרה הוא שוכר את הפועלים לילך עם פרתו ולעשות מלאכת

השוכר ולהכי לא משלם דא"ל למשכיר אלו לא התנינו עמך אלא לחרוש בנקעה ולא קבלנו שמירת הקנקן כהר אלא בנקעה ואם היינו מורשים בנקעה לא היינו שוכרים ומ"מ שכירות שלנו לא נפסדי כי דעתך היה שנעשה כמו שצוה בעל השדה כי ה"הימי סבור שלא יחרוש אלא בנקעה: וא"י דובתא דמחוקינן בגוגרדי תרייהו פשוטי. פי' כקונטרס משום דהוי ספק מי עשה ואין גראה ללא קי"ל (וכ"פ ד' לה): כסומכוס אלא ככונן והמוליא מחבירו עליו הראיה ואי הוה ספק היו שניהם פטורים אלא ג"ל דהכא שניהם פשעו כיון דמחוקא בגוגרדי הוא נשבר מחד בקל והיה לכל אחד לימן לבד על חבירו כמו על עצמו ולהאיורו ולארי שלא האיורו גם הוא פשע: **שפחה** זו שוטה היא בו' הר"ה זה מקח טעות. מכאן קשה לפ"ה שפי' אהא דלמך ככוננות (ד' נח. וספ ד"ה הוהו) סימפון בעבדים ליכא אי מומין שנבגלו כו' מאי אמרת ליסטיין מומין או מוכבד למלכות הגהו קלא אית להו ופירש כקונטרס וסבר קביל וקשה לר"ת דהא הכא אמרינן דהוי מקח טעות באלו המומין וא"כ משכחת סימפון בעבדים ואין אוכלין בתרומה ונראה לר"ת לפרש הגהו קלא אית להו ואם איתא דהוי מוכבד למלכות או ליסטיים אז היה קול וכיון דליכא קלא ליכא למיחש להכי ובהנהו דהכא נמי קלא אית להו וכן משמע לישינא דמאי אמרת כלומר בלחה סימפון משכחת ללא הגיעו בליסטיין מומין או במוכבד למלכות וכריש המוכר פירות (ב"ב ד' נב: וספ ד"ה ליסטיים) מניח בדיא למלא ליסטיין מומין או מוכבד למלכות אומר לו הרי שלך לפניך: היו בה כ"ה חסופין ה"ל"ו פהו: כדפירש דקתני הרי זה מקח טעות דלמא מיירי כגון שכל המומין היו כה והוי מקח טעות אע"פ שלא דק הלוקח אפילו כשמוס דאמר מוס לוקח משמחא כל הני דקאמר לימניה לכוליה ומדהא לימא הא נמי לימא ומוס זה ומוס אחר אין זה מקח טעות כיון שאין מוכר אלא אחד ולא שייך למימר מדהא לימא הא נמי לימא הא דלמא הא דקתני הרי זה מקח טעות היינו היכא דלימניהו לכוליה ודק לוקח כחד מיניהו ואימחכה דלימא ואמר מדמשקר כהך כדאמר נמי זה ומוס אחר ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם כה אין זה מקח טעות בתוספתא דכוננות משמע דאם הזכיר שני מומין אחד יש בה ואחד אין בה דלא הוי מקח טעות אלא דוקא כי נספוי בין הרבה מומין שאין בה דהכי מניח ע"פ שלשים יום יעמיד פרנס א"ל קדש לי בתך על גמט שאין בה מומין א"ל שוטה היא שעמומית היא נכפית היא אם א"ל אוחזו המוס ומוס אחר עמו אין זה מקח טעות היה כה מוס אחד וסנפו עם הרבה מומין הרי זה מקח טעות:

קשה כמשאוי תנן. לאביי סיפח דקתני כמה יוסיף קאי לפרש רישא ולרבא רישא דקתני להביא עליה חטין והביא עליה שעורין היינו ככובד החטין שהוא סאה כדמונה בשמעתין חייב דניפסח הוי מוספת להביא לתך חטין והביא לתך שעורים פטור אפילו אין זה מקח טעות מן שהנה כמה יוסיף על משאו ויהא חייב סאה לגמול כו': תרנגמה

עין משפט
גר מצודה

נח א מ"י פ"ד הלכות
שכירות הלכה א סמנ
עשין פט טושי"ע ח"מ ס'
שט ספיק' ד:
גב ב מ"י שם הלכה ג
טושי"ע שם ספיק' ה:
ב ג מ"י שם הלכה ג
טושי"ע שם ספיק' ד:
א ד מ"י פ"ד מהל'
מטירה הלכה ז ט ט
טושי"ע ח"מ ס' רלג ספיק'
ט:
בב ה מ"י שם הלכה י:
בג ו מ"י שם הלכה ט
סמג שם טושי"ע שם
ספיק' ט:
בד ז מ"י פ"ד הלכות
שכירות הלכה ד סמנ
עשין פט טושי"ע ח"מ ס'
שט ספיק' ד:
כה ח מ"י שם הלכה ו
טושי"ע שם ספיק' ו
ופסיק' ו וע"ש מ"מ
וכ"י:
כו ט מ"י שם הלכה ד
טושי"ע שם ספיק' ד: